

برگردان ناهید جعفرپور

سکوت در باره سریلانکا

نشریه Arundhati Roy - Guardian

چرا این سکوت؟

مانگالا سامارورا در مصاحبه‌ای دیگر گفته که "امروزه در سریلانکا عملاً هیچ رسانه آزادی وجود ندارد." وی می‌گوید که کشتار و آدم‌ربانی‌ها جامعه را به جایی کشانده است که "از ترس" منجمد شده است. صداهای اعتراض، ربه و به قتل رسانده می‌شوند. فدراسیون بین‌المللی ژورنالیست‌ها دولت سریلانکا را محکوم نموده است که با ترکیبی از قوانین ضد ترور، کشتارها و آدم‌ربانی‌ها، ژورنالیست‌ها را به سکوت وامی‌دارد.

طبق گزارش‌های غیرموقت، دولت هند از دولت سریلانکا پشتیبانی لوچستیگی می‌کند و امکانات در اختیارش می‌گذارد. اگر این امر واقعیت داشته باشد، بسیار تفرانگیز است. دولت‌های دیگر چه نقشی دارند؟ پاکستان یا چین؟ آنها چه می‌کنند تا این اوضاع را وخیم‌تر سازند؟ در (شهرستان هندی) تامیل نادو، جنگ سریلانکا همدردی انسان‌ها را برانگیخته به طوری که به ۱۰ خودکشی انجامیده و تمرکز افکار عمومی بر این قضیه و همچنین ترسی که بخش‌ها از طریق تقلبات سیاسی ایجاد شده، بخشی از موضوع انتخابات گذشته است. بسیار عجیب است که مشکل، در این فاصله در تمامی هندوستان شناخته شده نیست.

برای چه این سکوت؟ با توجه به اتفاقاتی که در سریلانکا در حال رخ دادن است، این سکوت نابخشودنی است. افزون بر این، دولت هند از مدت‌ها پیش به شکلی غیرمسئولانه در این جنگ دخالت نموده و یکبار در این جبهه قرار گرفته و بار دیگر در جبهه دیگر. برخی از ما خیلی پیش‌تر از این می‌بایست در باره این جنگ صحبت می‌کردیم. اما این کار نشد زیرا که اطلاعات در باره این جنگ بسیار اندک بود. در حالی که کشتن همچنان ادامه دارد و در حالی که ده‌ها هزار نفر در مقرهای مخصوص محبوس می‌شوند و بیش از دویست هزار نفر را گرسنگی تهدید به مرگ می‌کند و همچنین در حالی که نسل‌کشی بسیار نزدیک است، در کشور بزرگ هندوستان سکوتی مرگبار برقرار است. ابعاد فاجعه عظیم است. جهان می‌بایست قبل از اینکه دیر شود، مداخله نماید. □

"آروندھاتی روی" در سال ۱۹۶۰ در "کرالا" ایالت جنوبی هندوستان متولد شد. پدر وی از بنگال بود. امروز او در دهلی نو زندگی می‌کند. سال ۱۹۹۶ رمان "خدای چیزهای کوچک" را که رمانی موفق در جهان بود، نوشت. دولت‌های هند کتاب وی را با توجیح "ملاحظات اخلاقی" سانسور نمودند. او به عنوان فعالی سیاسی، بارها با دولت هند درگیر شد. آنچه که به لحاظ جامعه‌شناسی، وی را شخصیتی مهم می‌سازد این حقیقت است که او جهانی‌سازی را چون دردی واقعی که به وی تحمیل شده است توصیف می‌کند. آروندھاتی از چهره‌های فعال فوروم جهانی و همچنین نویسنده‌ای توانا است.

توجیه‌اش هم این بود که آنها می‌توانند ریسک امنیتی به‌بیار آورند. اما این کار دولت می‌تواند دلیلی دیگر هم داشته باشد و قرار است از این آمارگیری استفاده دیگری هم بشود. درست مانند زمان نازی‌ها. در اساس، آنها به تمامی مردم غیرنظامی تامیل برچسب تروریست‌های فعال می‌زند. با توجه به اهداف نام‌برده، به نظر می‌رسد که دولت برای از بین بردن LTTE (ببرهای تامیل) مرز بین "غیر نظامی" و "تروریست" آنچنان برایش از بین رفته است که عقرب در موقعیتی قرار گرفته که می‌تواند پایانش نسل‌کشی باشد. طبق تخمین سازمان ملل متحد، تا کنون هزار انسان به قتل رسیده‌اند و هزاران نفر به سختی مجروح گشته‌اند.

ما شاهد جنگی راسیستی خواهیم بود. بهتر بگویم، آنچه که در سریلانکا در حال رخ دادن است آگاهانه از افکار عمومی جهان مخفی نگاه داشته می‌شود. معافیت جزائی‌ای که با آن دولت سریلانکا در حال حاضر این جنایات را انجام می‌دهد، بیانگر پیش‌دوری راسیستی عمیقی است که در مرحله نخست به جدائی و بیگانگی و به حاشیه راندن تامیلی‌ها در سریلانکا انجامیده است.

این راسیسم تاریخی طولانی دارد. تاریخی که محدودیت‌های اجتماعی و محاصره اقتصادی و شکنجه به آن تعلق دارد. در این تاریخ، ریشه‌های قساوت ده‌ها سال جنگ طولانی داخلی که ابتدا از طریق اعتراضات صلح‌آمیز و بدون خشونت شروع گردید، نهفته است.

دهلی نو - وحشت بر فراز سریلانکا سایه انداخته است و رسانه‌های جهان در باره آن سکوت نموده‌اند. همچنین در رسانه‌های دولتی کشور محل زندگی من هندوستان هم خبری در باره این وحشت یافت نمی‌شود. به نظر می‌رسد که دولت سریلانکا از تبلیغات "جنگ علیه ترور" به عنوان برگ انجیری استفاده می‌نماید تا هر آنچه را که در سریلانکا بوئی از دمکراسی می‌دهد، از بین ببرد و بدین وسیله جنایاتی باور نکردنی را بر علیه ملت تامیل به‌پیش برد. دولت از این منطق پیروی می‌کند که هر زن و مرد تامیلی، تا زمانی که عکس آن ثابت نشود، تروریست است. مکان‌های غیر نظامی‌ای چون بیمارستان‌ها و یا مکان‌های امن، بمباران می‌شوند و به محدوده جنگی تبدیل می‌گردند. طبق آمار موقت، بیش از ۲۰۰ هزار غیرنظامی در تله گیر کرده‌اند و ارتش سریلانکا مسلح به تانک و هواپیما همچنان مشغول پیشروی است. در این فاصله، گزارش‌هایی در باره تاسیس "دهکده‌های رفاهی" رسیده است. دهکده‌هایی که قرار است تامیلی‌های رانده شده به شهرستان و افونیا و مانار را در آنجا اسکان دهند. طبق خبر روزنامه دبلی‌تلگراف لندن، این دهکده‌ها مرکز اسکان اجباری تمامی غیرنظامیانی است که از مبارزه فرار می‌کنند.

"مانگالا سامارورا" که سابقاً وزیر خارجه سریلانکا بوده است به روزنامه دبلی‌تلگراف می‌گوید: "چند ماه پیش دولت شروع نمود نام تمامی تامیلی‌های پایتخت (کلمبو) را ثبت نماید.

خواست اتحادیه‌های کارگری کلمبیا:

حقوق بشر بجای تجارت آزاد!

برگردان ناهید جعفرپور - KNUT HENKEL

منطق "آوارو اوریبه‌ولس" رئیس جمهور کلمبیا، "امنیت دمکراتیک" پشتیبانی شده از سوی ارتش و پلیس، پایانی مرگبار برای ۴۹۸ نماینده اتحادیه کارگری این کشور به همراه آورد.

"فردی پاپولیسو" می‌گوید: "این درست نیست که اتحادیه اروپا از سوئی برای تحقق حقوق بشر در سرتاسر جهان حرکت می‌کند و از سوئی دیگر با عقد قرار داد یک محدوده آزاد تجاری با کلمبیا، به دولتی مشروعیت می‌دهد که برای خندسه‌دار شدن حقوق بشر و حقوق کارگران مسئول است."

"پاپولیسو" نماینده اتحادیه کارگران نفت کلمبیا است که با چندین نفر از همکارانش در حال حاضر در آلمان بسر می‌برند. این گروه قصد دارد در مسافرت خود به کشورهای اروپا، مردم این کشورها را متوجه نقض حقوق بشر و حقوق کارگران در کلمبیا سازد. کارگر نفت

اتحادیه‌های کارگری کلمبیا همواره دست به دامان اتحادیه‌های کارگری آمریکا شده‌اند. این کار موفقیت‌آمیز بوده است زیرا که بعد از بارها شکایت بر علیه کنسرن‌های آمریکائی چون کنسرن استخراج ذغال‌سنگ دروموند، کوکاکولا و یا کنسرن تهیه موز چیکیتا، سیاستمداران بالاخره بر علیه اعمال ضد اتحادیه‌ای و همکاری با شبه نظامیان، عکس‌العمل نشان دادند و از دوسال پیش، پیمان تجاری میان آمریکا و کلمبیا مسکوت مانده است.

باراک اوباما رئیس جمهور آمریکا اواسط فوریه امسال با نگرانی از وضعیت حقوق بشر در کلمبیا یاد کرد. در آن زمان وی هیاتی از کلمبیا را که در میانشان همسران بسیاری از اعضای کشته شده اتحادیه‌ها حضور داشتند، در کاخ سفید ملاقات نمود.

همچنین در اروپا فشار بر کمیسیون مذاکرات دو طرف شدت می‌یابد. گروه اتحادیه‌های آلمان، بزرگترین اتحادیه کارگری انگلیس و همچنین اتحادیه‌های کارگری اسپانیا و بلژیک، این هیئت را پشتیبانی می‌کنند. □

۵۱ ساله‌ای از اعضاء این گروه می‌گوید: "هدف روشن است. ما می‌خواهیم جلو پیمان تجارت آزاد را بگیریم و افکار عمومی را در باره وضعیت حقوق بشر در کلمبیا مطلع سازیم."

بیش از ۹۰ درصد قتل‌های اعضای اتحادیه‌های کارگری در جهان، در کلمبیا صورت گرفته‌اند. طبق گزارشات جامعه اتحادیه‌های بزرگ کارگری کلمبیا "اس او ت"، امسال در کلمبیا ۱۶ زن و مرد عضو اتحادیه‌های کارگری به قتل رسیده‌اند.

از اواسط سال‌های ۸۰ رسماً تعقیب اعضای اتحادیه‌ها صورت گرفته است. در فاصله ۱۹۶۸ تا ۲۰۰۸ سالانه بین ۳۴ تا ۲۷۴ نفر نماینده کارگران به قتل رسیده‌اند. از ماه اوت ۲۰۰۲ یعنی از زمان ریاست جمهوری آورو اوریبه‌ولس و از همه مهم‌تر، از زمان وضع قانون "امنیت دمکراتیک" پشتیبانی شده از سوی ارتش و پلیس، ۴۹۸ نفر در این رابطه جان خود را از دست داده‌اند.

"پاپولیسو" بعد از تهدیدهای متعدد به مرگ، اکنون در بروکسل، در تبعید زندگی می‌کند.